

Zaandammer Harry Wagenaar reed zes maanden door Afrika 'Fietsen is de ideale manier van reizen'

VAN ONZE VERSLAGGEVER MELCHERT LEGUAT

ZAANDAM - Hij zegde zijn baan op, kuste zijn vriendin Wanda vaarwel en stapte op de fiets. Zes maanden geleden trok Harry Wagenaar de wijde wereld in. Hij fietste door België, Frankrijk en Spanje naar Marokko. In Afrika vervolgde hij zijn reis door de Westelijke Sahara, Mauritanië, Senegal, Gambia, Mali en Burkina Fasso. Hij trapte in totaal 11.631 kilometer weg. Sinds kort is hij weer terug. „Thuiskomen is het moeilijkste van zo'n reis. Het valt niet mee om weer in het dagelijkse ritme te komen”, zegt de 40-jarige Zaandammer.

Veel mensen dromen ervan: je baan opzeggen om te gaan reizen. Voor de meesten blijft het echter bij dromen. Harry Wagenaar had echter het lef om zijn schepen gedeeltelijk achter zich te verbranden en te gaan. Het was zijn tweede grote fietsreis. Twee jaar geleden fietste hij in vijf maanden al eens naar Turkije en terug. „Ik werkte toen als servicetechnicus bij Miele, voor het repareren van witgoed. Dat had ik na negen jaar wel gezien. Ik heb mijn baan opgezegd en ben gegaan.”

Alleen

Zijn vriendin Wanda wilde niet mee. „Harry en ik zijn samen wel op fietsvakantie geweest”, zegt ze. „Dat was leuk, maar na drie of vier weken had ik het wel gezien, terwijl Harry dan net op gang kwam. En dus moest hij kiezen, alleen op reis of niet op reis. Hij ging alleen. Nee, ik had daar geen moeite mee. Ik wist dat het zijn droom was, dat hij er gelukkiger van zou worden. Dan ga ik hem toch niet tegenhouden? Bovendien ben ik gek op reisverhalen en per e-mail stuurde Harry zo ongeveer elke week één hoofdstuk op.”

Na zijn eerste fietsreis ging Wagenaar weer aan de slag. Dit keer onderhield hij zwembad-

installaties. Maar het beviel niet echt en de reisbaci had hem na de tocht naar Turkije flink te pakken. „Ik wilde weer weg, droomde ervan om weer voor langere tijd op de fiets te zitten. En Afrika trok. Het is een werelddeel dat tot mijn verbeelding spreekt. Eerst door het Arabische deel langs de rand van de Sahara en later door zwart Afrika.”

Het werd een voorspoedige reis, zonder grote problemen. In Europa en Marokko kampeerde hij meestal, daarna sloop hij in hotelletjes. Wagenaar fietste het grootste deel over asfaltwegen en moest slechts twee keer een stuk op een andere manier dan op de fiets afleggen. De eerste maal was een traject van zo'n 260 kilometer langs de grens van de Westelijke Sahara en Mauritanië.

Ertswagon

„Daar heb ik de trein genomen, omdat dat stuk niet te befietsen viel. Die trein was 2,5 kilometer lang, de langste ter wereld. Hij rijdt met ijzererts van Zouerate naar de kust en gaat leeg weer terug. Op de terugweg mogen er gratis mensen mee. Ik heb twaalf uur in zo'n rammelende, stoffige erts wagon gezeten. Nee, dat was niet echt een lolle-

tje. Ik was blij toen ik weer fietsen kon.”

Een dag later moest hij in Mauritanië een beroep doen op een passerende bestelauto. „Daar kon ik niet verder omdat de weg volledig onder het zand gestoven was. Bovenop een stapel zakken gevuld met vis heb ik de laatste kilometers tot het asfalt afgelegd.”

Charme

Hij kan niet zeggen wat het mooiste stuk van de route was. „Het had allemaal zijn charme wel. Als het puur om het fietsen gaat kun je het beste in Frankrijk zijn. Daar zijn veel kleine weggetjes waar je lekker rustig kunt rijden. Marokko was landschappelijk erg mooi, maar het was ook interessant om door de woestijn in Mauritanië te fietsen. In Mali was het soms wel eens eentonig. Daar reed ik urenlang over rechte lange wegen, terwijl het landschap nauwelijks veranderde.”

Hij kwam veel aardige, gastvrije mensen tegen, maar leerde dat je als blanke fietser het best toeristische gebieden kunt vinden. „Daar proberen ze namelijk allemaal geld aan je te verdienen. Ze willen iets aan je verkopen of ze willen cadeaus van je hebben. Vooral in Senegal was dat erg. Het is aan één kant begrijpelijk, maar als je de hele dag wordt aangeklampt door mensen die jou als een rijdende geldbron zien, word je er op het laatst doodziek van. In gebieden waar geen toeristen komen heb je er vrijwel geen last van.”

Ideaal

Wagenaar vindt fietsen de meest ideale manier van reizen. „Het gaat zo langzaam dat je al-

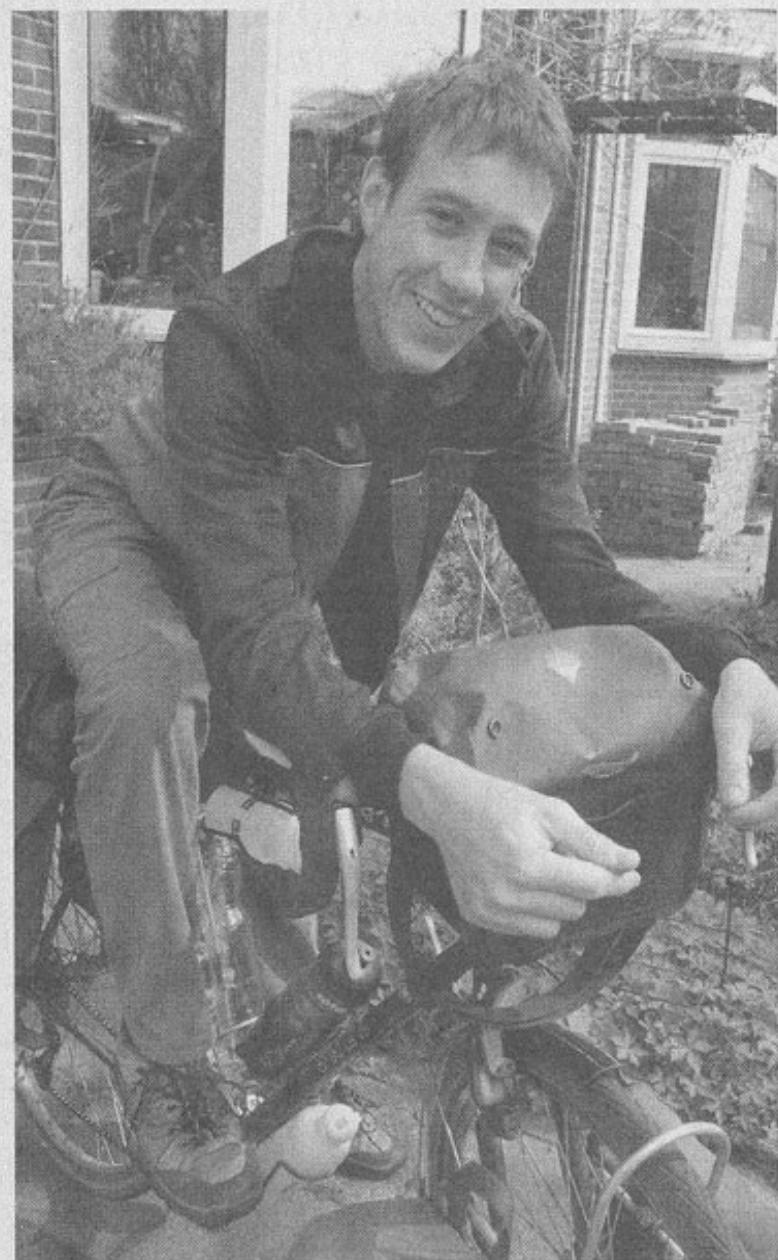
les ziet, hoort en ruikt. Je leeft het landschap op de fiets op een hele intense manier. Je komt ook makkelijker met mensen in contact. Alleen lopen valt met fietsen te vergelijken, maar dat heeft als nadeel dat je actieradius veel kleiner is. Bovendien houd ik er niet van om met een zware rugzak rond te zeulen.”

Hij had geen moeite met het alleen zijn. „Nee, want ik had veel contact met andere reizigers. Je moet alleen niet te vaak wild kamperen, want dan word je een kluizenaar. Bovendien is e-mail een werelduitvinding voor de eenzame reiziger. Je hebt in elk gat wel een internet-café waarin je een mailtje kunt versturen en je eigen mail kunt lezen.”

Zijn reis eindigde in de hoofdstad van Burkina Faso, Ouagadougou. „Eigenlijk wilde ik nog doorfietsen naar Ghana en vandaar naar huis te vliegen. Maar ik had genoeg van de hitte. Het was elke dag meer dan veertig graden en dat sloopte me. Ik heb een vliegtuig naar Parijs weten te regelen en vandaar ben ik in een week terug naar huis gefietst.”

Baan

In Zaandam probeert hij weer in het gareel te komen. „Het valt niet mee als je zes maanden lang zo vrij als een vogeltje bent geweest. Opeens moeten er weer allerlei dingen. Zoals een baan vinden. Ik weet nog niet wat ik wil. Ik heb contact met iemand in Mali die daar een hotel heeft en die mij wel als zijn reisagent in Nederland wil hebben. Maar dat is vrij vaag. Ach, ik vind wel wat. Misschien ga ik wel post bezorgen.”

Harry Wagenaar: „In toeristische gebieden probeert iedereen geld aan je te verdienen.” Foto Henk van de Leer